

INFLÁCIÓ

Irta Birkás Endre

— Képzeld, azt beszélik, hogy könyvkereskedősegéd volt Kolozsvárott — jegyezte meg váratlanul Rudnóy Géza, ahogy álltunk a Széll Kálmán-téren és vártuk a villamost. Keményvonású arcán gúnyos mosoly feszült s rámszegezte állatszeliidítő tekintetét, lesve szavai hatását. — Gondoltad volna róla! Fene se ismeri ki magát ebben a világban.

Nem tudtam követni gondolatait, fogalmam se volt, kiről beszél. Előbb még balatoni villája miatt kesergett: hogy még az ablaktáblákat is elhordták, most meg kezdik bontani a cseréptetőt.

— Jenőről van szó — segített s bosszús fintor suhant át merev arcán. Nem tudom, mi okozta, az emlékezés vagy afeletti bosszúsága, hogy agyam ilyen lassan működik. Tehát még mindig foglalkoztatja Murányi Jenő. S úgy látszik, neki még mindig csak Jenő. Úgy beszél róla, mint egy züllött unokaöccsről, aki bemocskolta nevét, mert kiderült róla, hogy vendégségben ezüstkanalakat lopott. Haragszik rá, de mégse tagadhatja meg s nevetségesen hangzanék, ha most egyik napról a másikra vezetéknevén emlegetné. Elnéztem a hatvan felé járó ősz férfit. Remekül összeszedte magát az elmúlt hónapokban. Visszaszerzett kis pocakját ismét a régi gögös nemtörődomséggel és méltósággal viseli s bajuszát is festi megint.

— Nézd, nem azért mondom, ne érts félre... Tudod, nem vagyok társadalmi előítéletek rabja — mondta később hangosan a villamosban, hogy mások is hallják. Nem válaszoltam, eszembe jutott, hányan ismételték ezt ma Magyarországon. Ugyanígy, mint Rudnóy Géza, könnyedén, szemrebbenés nélkül, majdnem önérzetesen.

Az új hídnál leszálltunk.

— Állítólag nemsokára lesz autobuszunk... Szombat délután gyere át hozzánk... Régen láttunk már. Lesz nálunk néhány ember.

Megígértem neki, hogy meglátogatom őket, azután elváltunk...

* * *

Rudnóyék a Pasaréten laktak egy nagy családi villában, nem messze a mi házunktól. Több, mint húsz esztendeje ismertem őket, egyszer régen azt is kisütöttük, hogy távoli rokonok vagyunk. Két gyerekük volt, a velem egyidős Kálmán és a huszonhatéves Maca. Ostrom alatt két kisebb belövést kaptak, komolyabb kárt nem szenvedett a villa.

A budapesti harcok lezajlása után Maca vette kezébe a család sorsának irányítását. Az ijesztően lefogyott, bánatos képű szőke leány volt az első a környéken, aki átjutott Pestre, ahonnan élelmiszerekkel megpakott hátizsákkal és zsebében pártigazolvánnyal jött haza. Mialatt apja és Kálmán borús arccal, sopánkodva rótták fel és alá naphosszat a lakást, anyja pedig ideges fejförcsével egyik karosszékből a másikba vándorogott, Maca főzött nekik, rendbe szedte a lakást, tüzelőt szerzett, oroszokkal tárgyalt és kalandos vidéki batyuzó utakra indult.

Az volt a legkülönösebb a dologban, hogy mindezt Macától vártuk legkevésbé. A Pasaréten híre volt, milyen iszonyúan fél a bombázásoktól, milyen pokolian szenved a pincében. Az ostrom alatt is gyakran jártam náluk. Pincéjükben víg élet folyt. Rudnóyné reggeltől-estig főzte a feketekávéét, gramofón szólt, szesz is akadt, sokan odajártak a környékből s néha regelig kártyáztunk és ittunk náluk. Maca undorral vett tudomást hetyke vidámságunkról. Rosszkedvűen elbújt egy homályos sarokba

és egész nap szomorúan nyöszörgött, mint egy beteg macska. Haja elvesztette selymes fényét, arca megnyúlt, megcsunyult.

— Idegroncs, nem bírja — mondogatták az emberek. — Nem való ez ennek az elkényeztetett fruskának. Az kellene neki, hogy most is ágyába hozzák a reggelijét — tették hozzá néhányan rosszmájúan, ellenségesen.

Maca átváltozása mindenkit meglepett. Zavarban voltunk, nem értettük, mi történt vele s engedelmesen hagytuk, hogy becsapjon gyanús üzleteivel, dollárt és aranyat szedjen el tőlünk krumpli és zsír fejében. Mert Maca nemcsak főzött, mosott és takarított, hanem vadul, szenvedélyesen feketézett is. Házuk előtt sötétedés után gépkocsik álltak meg, amikből lisztet és cukrot hordtak Rudnóyéék éléskamrájába.

De nem tartott sokáig Maca önfeláldozó felbuzdulása. Körülbelül félév múlva újabb meglepetéssel szolgált. Ekkor már elintézte apja igazolási ügyét a minisztériumban s bátyjának, aki mérnök volt, de a gyár, ahol dolgozott, a háborúban elpusztult s így munka nélkül maradt, áliást szerzett. A két férfinak megint volt elfoglaltsága, kerestek. Persze keveset, rossz inflációs pénzt, ami dohányra is alig volt elég.

Emlékszem, egy meleg szeptemberi este történt. Vacsora után átmentem Rudnóyékhöz. A terrazonon ültünk s Macát vártuk. Mindhárman idegesek és türelmetlenek voltak, nyugtalanul kémlelték az utat, mikor tűnik fel a leány. Rámragadt idegességük, én is aggódtam már, valami baja történt Macának. A város felől bágyadt szél fújt. Hullaszagot hozott.

— Tekintettel lehetne ránk — szólalt meg Rudnóyné és könnyzacskós, vizslaszerű szemével szemrehányóan nézett férjére. — Maca önállósága kezd idegesíteni.

Sértődött, bosszús vonás jelent meg elszáradt, sovány arcán, jellegzetes mozdulatával felszegte fejét s fonnyadt, eres kezével végigsimított színtelen szőke haján. Rajta látszott meg legkevésbé az ostrom. Ugyanolyan volt, mint azelőtt: előkelő, gyomorhajos öregasszony. Pedig idén mult csak ötvenéves. Rudnóy Géza idegesen bajuszát ráncigálta, Kálmán bambán maga elé meredt s cipője orrára szegezte tekintetét.

Féltizenegy felé a fordulóban feltűnt egy világoskékre festett hatalmas személygépkocsi. Hangtalanul, osonva jött s a villa előtt halk nyikorgással megállt. A következő pillanatban Maca ugrott ki a kocsiból. A férfi a kormányülésnél kezét csókolt a lánynak, majd nesztelenül nekiéresztette a kocsit a lejtőnek.

— Buick — jegyezte meg Kálmán szakszerűen.

Rudnóy és a felesége egymásra néztek, vonásaik megenyhültek.

— Szervusztok — kiáltotta felénk Maca, ahogy jött fel a villa kertjében és meglátott minket a terrazonon. Kis idő múlva megjelent. Fodrásznál volt. Vajszinú haja lágyan omlott vállára s körmein friss, vörös lakk ragyogott.

— Már vacsoráztam a városban — vetette oda. — Bejárónót vettem fel. S holnap eljön egy kőműves, hogy megnézze a két belövést. Azt hiszem, három kiló zsírért megcsinálja.

— Cipőt vettél? — kérdezte az anyja fájdalmas hangon.

— Igen — felelte a leány s szomorú kis arcával ártatlan csodálkozással nézett anyjára. — Olcsó volt. Hét dollárba került. Varrott talpú...

Amultan néztük, ahogy könnyű macskalépteivel ide-oda lépegetett a terrazonon. Vékonyszálú s a fodrász mesterkedései ellenére is kócos haja úgy lebegett utána, mint egy fátyol; nyugtalan, elmosódott vonalú arcán különös árnyak suhantak át. Volt lényében, légies libegésében valami valószerűtlen, mindnyájan éreztük nincs még köztünk egészen, gondo-

latai máshol járnak. Aztán egyszerre, mintha hirtelen magára eszmélt volna, nagyot huppanva beledobta magát egy karosszékbe.

— Gyujtsatok rá! — Táskjából előszedett három csomag Chesterfield cigarettát és az asztalra dobta őket.

Unnepélyes pillanat volt. Néhány másodpercig csendben ültünk. A kertekben őszi bogarak muzsikáltak s a János-hegy mögött felbukkant a sápadt hold. Rudnóy Géza nyúlt elsőnek a cigarettá után. Idegesen feltépte a celofán burkolót, rágyujtott, majd odanyújtotta feleségének a csomagot. Rudnóyné is kivett méltóságteljes mozdulattal egy cigarettát, aztán Kálmán és én gyujtottam rá. Megelégedetten füstöltünk, hónapok óta nem volt a szánkban tisztességes cigarettá.

Maca halk, trillázó nevetése törte meg az áhítatos csendet. Nem tudom, rajtunk nevetett-e, vagy valami más, ami hirtelen eszébe jutott. Kényelmetlenül éreztük magunkat, Rudnóy Géza arca megkeményedett s felesége ingerülten eloltotta a cigarettáját.

— Mitől van olyan jókedved? — kérdezte az asszony bosszúsan.

— Semmi — felelt a leány zavartan és felállt. — Lefekszem. Szer-vusztok. — Az ajtónál megállt és felénk fordult. — Elfelejtettem szólni, állásom van. Egy kis magáncégnél. Export-import; ez a legjobb mostanában. Titkárnó leszek — világosította fel szüleit szárazon, távirati modorban.

— Komoly, tisztességes vállalat? — kérdezte az apja szigorú hangon.

— Persze — nevetett fel Maca és otthagytott minket.

Körülbelül egy hónap múlva egy vacsorán megismerkedtem Maca főnökével. Mikor Rudnóy meghívott, közölte velem, hogy már járt náluk Murányi Jenő, de szeretnék, ha én is megismerkednék vele.

— Kitűnő koponya, remek ember — jegyezte meg önérzetesen. — Tudod, én mondtam Macának, hogy hívja meg hozzánk. Gondoltam, akár-milyen ember, nem árt, ha megismeri titkárnője családját, a mi világunkat, egy úri magyar otthont.

Bőlintottam. Rudnóy Géza nem sokat változott. Valószínűleg azt hiszi, nagy hatással van vendégére apjától örökölt csibukgyűjteménye, a kézimunkákkal, népi szöttesekkel és egyéb csecsebecsékkal csúfolt vidékies hangulatú lakásuk s feleségének leereszkedően előkelő modora.

Mikor megérkeztem, Murányi Jenőt már ott találtam náluk. Vöröses arcbrű, hirtelenszóke fiatalember volt. Nem lehetett több harminc évesnél. Csontos, sovány arcából hegyes orr és áll meredt ki s vékony, nőies csuklóján aranylánc fityegett. Kezet ráztunk.

— Tehát a világgazdasági tényezőket nem lehet figyelmen kívül hagyni — magyarázta fölényesen, folytatva a félbeszakadt beszélgetést.

Körülnéztem. Maca nem volt a szobában. Rudnóyné elbűvölten, rajongó figyelemmel hallgatta a férfi szavait. Férje időnkint rámnézett, bajusza körül büszke mosoly bujkált. Mit szólsz hozzá, milyen nagyszerű ember! — ezt mondta mosolya.

Finom vacsorát kaptunk, szobalány szolgált fel. Ha Murányi megdicsért egy ételt, Rudnóyné zavarba jött s könnyű pír futott végig sovány arcán. A tésztáig Murányi tartotta szóval a társaságot, akkor Rudnóy Géza elkezdte ostrom alatti élményeiket mesélni s körülbelül másfélóráig más nem jutott szóhoz.

Maca majdnem egész este hallgatott. Úgy ült a vacsoránál, mintha nem is tartozna hozzánk s utána, mikor átmentünk a másik szobába, egy pillanatra se maradt nyugton, ide-oda járt a lakásban, légiesen könnyű lépteivel, holdkóros kifejezésű arccal suhanva, mint egy kísértet.

Időnként találkozott tekintete Murányiéval. Nem a szerelmesek szeméztetése volt ez, hanem inkább a cinkosok baráti pillantásváltása. Mintha titokban mulatnának rajtunk s Maca intene a férfinak, vigyázz,

apám mindjárt belekezd tíz év előtti olaszországi nyaralásuk történetébe, Kálmán pedig ki fogja jelenteni, hogy Rooseveltt volt a világ legnagyobb államférfia, mire anyám leinti, hogy hagyjátok már azt az örökös politizálást. Rólam pedig talán elárulta, hogy bár egymásután szívom az amerikai cigarettákat, az este folyamán egy alkalommal bizonyára megjegyzem majd, hogy mégis a békebeli Szimfónia volt a legjobb cigaretta.

Majdnem éjfélig maradtunk. Mikor elmentünk, hiába mondtam Muráyninak, hogy csak pár házzal lakom arrébb, ragaszkodott hozzá, hogy üljek a gépkocsijába, hazavisz.

Mielőtt beindította a motort, meglepetésemre elővett hátsó nadrágzsebéből egy revolvert s a kapcsolótábla melletti kis rekeszbe helyezte.

— Jobb, ha kéznél van — mondta mosolyogva és rámkacsintott. De mikor látta zavart meglepődésemet, sietve hozzátette. — Persze nem igazi fegyver, csak ijesztgetésre való.

Hazudott. Voltam katona, láttam, hogy az ott a rekeszben nem riasztópisztoly, hanem honvédségi fegyver. Úgy éreztem, csak azért akart mindenáron hazavinni autóján, hogy megmutathassa revolverét.

Ettől kezdve majdnem minden este ott állt a gépkocsija Rudnóyék háza előtt. Lassankint a szomszéd villák lakói is megismerkedtek vele. Rudnóyék villája volt a környékbeliek találkozóhelye. Idejártak a hadifoglyok feleségei, az összes hadiözvegy és állás nélkül maradt emberek meg egyéb facér férfiak. Murányi Jenő segített, akin tudott. Hozzá jártunk, aranyat és dollárt beváltani. Sohasem csapott be, valamivel mindig többet fizetett, mint mások. Üzleti tanácsokat adott, akinek volt pénze, annak megmondta, mibe fektesse, mit kezdjen vele. Mindenkit ismert, mindent el tudott intézni.

Lassankint én is megkedveltem kihagyozott, vörös rókaarcát. A nagyon sokat kereső emberek gyanúsak voltak akkoriban, minden jobban öltözött férfinak feketézőt sejtettünk. Reménykedtünk, Murányi kivétel. Tulajdonképpen egyikünk se tudta, mivel keresi a pénzét. Hiába faggattam Macát, nem lettem okosabb.

— Export-import — ismételtette rejtélyes arccal, mint egy varázsigt. Részletesebb felvilágosítást nem akart adni.

Annyit tudtunk, hetenkint külföldön jár. Bécsbe, Prágába és Bukarestbe szokott utazni s gyakran Maca is elkísérte útjaira.

— Az ember igazán örül, hogy rendes magyar emberek között is akadnak ilyen tehetséges, élelmes üzletemberek — szokta mondogatni Rudnóy Géza.

— S milyen úr! — tette hozzá ilyenkor Rudnóyné átszellemült arccal, fölényes hangon, mint akinek ítélete csalhatalan ebben a kérdésben.

November végén megkérte Maca kezét. Rudnóyné egy fokkal még előkelőbb lett. Láttam rajta, kezdi unni a szomszédokat, a hozzájuk járó sok embert, akik jöttek a nap minden órájában amerikai cigarettát szívni, feketekávé inni és sopánkodni az árak eszeveszett emelkedése miatt. Nekik mostanában nem voltak ilyen gondjaik, úgy éltek, mint a békében. S ha náluk volt Murányi Jenő, egy percig se hagyták békében, faggatták az arany és a dollár árfolyama felől s telebeszéltek a fejét sirámaikkal. Újabban szó volt arról is, hogy Kálmán otthagyja az állását s Murányi maga mellé veszi az üzletbe.

— Szabad pálya, ez az igazi — jelentette ki időnként Rudnóy Géza.

December közepén Rudnóyékkel együtt engem is meghívott vacsorára svábhgyi villájába, Maca leendő otthonába. A villáról már sokat hallottam Rudnóyéknál. Maca segített berendezni s emlékszem hetekig vitakoztak, milyen legyen Maca hálószobája. Végül úgy döntöttek, hogy

falát világoskék tapétával vonják be s ugyanolyan színű bútorokat, szőnyegeket és függönyöket vásárolnak.

Félnyolcra értünk küldte kocsiját. Öt perc alatt fent voltunk a Sváb-hegyen. Az előszobában inas és szobalány fogadott minket. Hirtelen úgy éreztem magam, mintha moziban ülnek s egy magyar film kockái peregének le előttem. S én is ott csetlek-botlok a vásznon, mint egy gyakorlatlan, rossz statiszta. A szobaleány és az inas, miközben lesegítették rólunk kabátjainkat, titkos pillantásokat váltottak, amiből semmi jót nem olvastam ki. A lapított fejű, hullámos hajú inas, mikor felakasztotta viseltes kabátomat, csak pár ujjal nyúlt hozzá, mintha attól félt volna, hogy tetves vagyok.

Mosolygós ábrázatával hamarosan Murányi Jenő is megjelent. Azonnal körülvitt minket a lakásban. Rudnóyék jártak már itt, de teljesen berendezve ők is csak most látták először. Hét szobát számoltam meg. Maca kék hálószobáját is megcsodáltuk. Gyönyörű volt, Macának való. Elképzeltem, ahogy Maca valószínűleg kék hálóingben lebeg majd ide-oda a szobában, mint egy óriási lepke. Én úgy véltem, pár nap mulva megbolondulnék, ha ebben a hupikék hodályban kellene élnem.

A legszebbek a szőnyegek voltak a lakásban. Néhány pompás darabon akadt meg a szemem. A bútorok javarésze utánzat volt. A háború előtti években tucatjával gyártottak Budapesten csigáslábú asztalokat, karosszékeket és egyéb mű-antik berendezési tárgyakat. Mikor Murányi észrevette, hogy megakad szemem a hallban a pohárszéken, a legjobban sikerült utánzaton, odajött hozzám és megjegyezte:

— Renezansz... Természetesen korabeli.

Macát kerestem tekintetemmel, őt akartam segítségül hívni. De elkapta pillantását.

Volt a lakásban télikert, beépített orgona — valószínűleg Maca kívánságára —, bárnak berendezett sarok s egy másfélméter magas rádió szórnyeteg, amiből halk tánczene recsegett.

— Amerika — jegyezte meg Murányi. — Remekül jön. — Odament a rádióhoz s lehajolt a világítóablákhöz, hogy ellenőrizze magát. — Mexico City!

Azt hiszem, rádiójára volt a legbüszkébb. Talán Budapestet nem is lehetett hallgatni vele.

A kórséta után, kifáradva a sok látnivalótól és az ámulattól, vacsorához ültünk. Egy hosszú, nagy asztalon volt terítve, gyertyák égtek és másfélméterre ültünk egymástól. A vacsora nagy eseménye a malacpecsenye volt. Csak az inással és a szobaleánnyal nem tudtam sehogy se kibékülni. „Zabáljatok, ilyet egyhamar úgyse esztek” — ez volt az arcukra írva, ahogy sunyi mosollyal körülhordták a tálakat. A vacsorát szőlő, narancs, mandarin, ananász és egyéb Budapesten évek óta nem látott déli-gyümölcs fejezte be.

Végül pezsgőt bontottak és Murányi néhány szóval felköszöntötte Rudnóy Gézát. Születésnapja volt. Utána zsebéből elővett egy kis dobozt és átnyújtotta az ünnepeltnek. Rudnóy Géza kíváncsi arccal kinyitotta s boldogan felcsillant a szeme. Később körbejárt az ajándék. Azt hittem, gyűrű van a dobozkában. Tévedtem. Egy Napoleon arany volt benne.

A feketét a társalgóban fogyasztottuk el. Rá akartam gyújtani, de észrevettem, öngyújtómat az ebédlőben felejtettem, vissza kellett mennem érte. Amikor beléptem az ebédlőbe, Rudnóynét az asztalnál állva találtam. Éppen két mandarint sülyesztett táskájába. Kellemetlen pillanat volt. Még kínosabbá tette, hogy az inas is éppen ekkor lépett be egy másik ajtón s ő is tanuja volt a jelenetnek. Az döböntett meg legjobban, hogy Rudnóyné egyáltalában nem jött zavarba.

— Vigyél te is az anyádnak — súgta oda nekem. — De várd meg, míg az inas elmegy — tette hozzá jóindulatúan, majd méltóságteljes léptekkel eltávozott.

Békésen ittuk feketénket, Mexico City rendületlenül tovább recsegett, amikor egyszerre harsány csengetés riasztott fel minket. Néhány pillanat múlva megjelent az inas és kihívta Murányit. Ekkor már sejtettem, valami baj van. Murányi rövidesen három férfival tért vissza. Detektívek voltak, Murányiért jöttek. Először megmotozták s elvették revolverét. Úgy látszik, állandóan magánál hordta. Minket is igazoltattak, majd hozzáfogtak a házkutatáshoz. Rudnóy Géza egy alkalmas pillanatban hozzám somfordált és kezembe nyomta az ajándékba kapott Napoleon aranyat. Kénytelen voltam zsebrevágni. Az egyik detektív kis idő múlva közölte velünk, hogy mi elmehetünk. Némán, zavart főbólintással búcsúztunk Murányitól, aki faarccal állt a szoba közepén s mereven maga elé bámult. Orra és álla még hegyesebbnek tűnt, mint máskor.

Az ebédlőn át kellett elhagynunk a lakást. Nem fogom soha elfelejteni azt a látványt, ami az ebédlőben fogadott minket. A szobaleány és az inas az asztalnál álltak, a férfi narancsot hámozott, a leány pedig unott arccal, kényelmes mozdulattal egy szőlőgerezdet szemezgetett a tálból. Bambán, gúnyosan bámultak a levegőbe, ránk se hederítettek.

A villa előtt Rudnóy Géza megállt.

— Mire vársz? — kérdezte Maca.

— Az autóra!

— Nincs autó, gyere! — A leány hangja ingerülten csengett s megfogta apját kabátja ujjánál és húzta maga után.

— Bizonyára valami félreértés — motyogta maga elé Rudnóy Géza, ahogy bandukoltunk lefelé a hegyről. Azt hiszem, ő se hitte, amit mond.

Faggatták Macát, mi baja a rendőrségnek Murányival. Nekiestek, mintha a lány felelős lenne a történetekért. Maca végül elvesztette türelmét.

— Lebukott! Értsétek meg! — kiabálta rikácsolva. — A bécsi zsír vagy a gyógyszerek miatt. Mit tudom én! Multkor Bukarestben is majdnem elkapták. Hagyjatok békében! — Hirtelen sírva fakadt s otthagya minket, futásnak eredt. Egyideig láttuk lobogó hajával, ahogy rohant le a lejtőn, de csakhamar eltűnt szemünk elől a sötétben.

Szótlanul, tompa csendben botorkáltunk le a hegyről. Rudnóynét ájulás környékezte, férje és fia támogatta.

Amikor a villához értünk, láttuk, Maca szobájában ég a villany. Otthon volt. Viszaadtam Rudnóy Gézának a Napoleonját.

— Ne haragudj — mondta. — Minisztériumi ember vagyok, mindenki ismer, nem keveredhettem ebbe a piszkos ügybe.

Nemrég volt Murányi tárgyalása. Tizenkét évet kapott.

A svábhegyi kirándulás után egy hét múlva benéztem Rudnóyékhoz. Komor, borus arccal fogadtak, mintha egy családtagot gyászolnának. Rudnóyné elsötétített szobában feküdt, fejfőrcsei kínozták, a szobaleány ötpercenként vitte neki a friss borogatást. Maca egy sarokban gubbasztott. Megfogyott, arca színtelen lett, penész színű. Olyan volt, mint ostrom idején a pincében. Rudnóy Géza a drágulásról beszélt, ideges volt, egyik cigarettáról a másikra gyujtott. Magyarat szívott. Murányi Jenő nevét egyikünk se ejtette ki.

* * *

Igéretemhez híven szombat délután elmentem hozzájuk. Nagy társaság gyűlt egybe náluk. Csupa környékbeli, a megszokott arcok. Úgy láttam, a család a Murányi-ügyet lassan kiheverte már. Több, mint negyedév múlt el a svábhegyi baleset óta.

Leültettek és cigarettával kínáltak.

— Svéd — jegyezte meg könnyedén Rudnóy Géza. — Jobb, mint a Chesterfield.

Ekkor dudálás hallatszott s megállt a villa előtt egy autó.

— Ez biztosan Sigurd lesz — állapította meg Rudnóyné és felragyogott az arca.

Kálmán az ablakhoz hívott, nézzem meg a gépkocsit.

— Cadillac — mondta büszkén, mintha az övé lett volna.

Az autóból egy csomagokkal megrakott nagy szál szőke férfi mászott ki és megindult a villa bejárata felé.

Olyan volt, mint egy kölyökkutya. Miután lerakta csomagjait az asztalra, sorra kezelt rázott velünk. A csomagokból tejpor, babkávét, cigaretta, csokoládé került elő.

Otthonosan mozgott, látszott rajta, hogy nem először van a házban. Fiatal volt, húszegynéhány éves s körme alatt vékony piszokcsik feketedett. Öt percig ült, aztán felállt, odament a gramofónhoz és feltett egy tánclemezt.

— Imád táncolni — magyarázta Kálmán.

Macával átvonultak a szomszéd szobába, hogy ott táncoljanak. A fiú vad rángatózásba kezdett. Maca engedelmesen és önfeláldozóan utánozta.

Három lemez után Maca pihenőt kért s leült mellém egy sarokba.

— Ki ez? — kérdeztem.

— Svéd. Egészen biztosan svéd — mondta és felnevetett. — Egyébként soffőr. De nemcsak itt Budapesten, játékonyságból. Otthon is. Stockholmi taxisoffőr. Most valami vöröskeresztes svéd nagyágyút visz ezzel a kocsival. De az öregeknek nem szabad ezt megtudniok. Azt mondtam nekik, hogy mérnök és jómódú ember. Mama arról álmodozik, hogy megkéri majd a kezemet. Nézd, milyen boldogok megint. Lassankint kezdik elfelejteni azt a csunya ügyet Jenővel. S igazán aranyos fiú ez a Sigurd. Multkor megcsinálta a rádiókat. Mindenhez ért...

Újra megszólalt a gramofón. A svéd úgy látszik megelégedte a szünetet, jött Macáért. Nem maradtam sokáig. Elkészöntem. Rudnóyné rám se nézett, úgy nyujtotta kezét. Nem tudta levenni szemét a táncolókról.

Kint az utcán tavaszi szél csapta meg az arcomat. S érezni lehetett megint a hullabúzt.